

Sygnatura akt VI Ka 894/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **11 grudnia 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek

Protokolant Dominika Koza

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2018 r.

sprawy **G. H.** ur. (...) w G.

córki R. i P.

obwinionej z art. 119 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 18 lipca 2018 r. sygnatura akt III W 727/18

na mocy art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw i art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych i wymierza jej opłatę za II instancję w kwocie 40 (czterdzieści) złotych.

Sygn. akt VI Ka 894/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 18 lipca 2018 roku sygn. akt III W 727/18 uznał obwinioną G. H. za winną popełnienia zarzucanych jej dwóch wykroczeń z art.119 § 1 kw i za to na podstawie art.119 § 1 kw przy zast. art.9 § 2 kw wymierzył jej łącznie karę grzywny w kwocie 400 złotych. Na podstawie art.119 § 4 kw zobowiązał obwinioną do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego (...) SA w K. kwoty 23,18 złotych tytułem częściowego naprawienia wyrządzonej szkody. Ponadto obciążył obwinioną kosztami postępowania.

Wyrok ten zaskarżyła w całości osobistą apelacją obwiniona. Orzeczeniu zarzuciła:

- naruszenie art.7 kpk w zw. z art.8 kpw poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu z wyjaśnień obwinionej w zakresie, w jakim sąd a quo nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej, w szczególności poprzez uznanie, że wyjaśnienia były gołosłowne, lekceważące oraz nielogiczne, a jednocześnie miałyby zaprzeczać „oczywistym faktom”, podczas gdy wyjaśnienia obwinionej były logiczne, spójne ze sobą, ponadto wzięto pod uwagę okoliczności związane z negatywnym nastawieniem obwinionej wobec wymiaru sprawiedliwości (jak wskazuje na to uzasadnienie), podczas gdy okoliczność ta nie powinna mieć dla oceny środka dowodowego znaczenia, co doprowadziło do sceptycznego, negatywnego nastawienia Sądu do obwinionej,

- naruszenie art.7 kpk w zw. z art.8 kpw poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu, tj. nagrań z monitoringu, przez stwierdzenie, że fakt kradzieży widać na nagraniu, podczas gdy na nagraniach nie widać jakoby obwiniona miała wynosić towar bez płacenia ze sklepu,
- naruszenie art.7 kpk w zw. z art.8 kpw poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu z zeznań świadków M. C. oraz A. Ś., przez przyjęcie, że ich zeznania potwierdzają winę obwinionej, podczas gdy żaden ze świadków nie widział momentu kradzieży, a wszelkie ich zeznania dotyczą domysłów oraz podejrzeń co do zdarzenia,
- naruszenie art.4 kpk w zw. z art.8 kpw poprzez wzięcie pod uwagę jako okoliczności przemawiającej przeciwko obwinionej faktu, że nie wierzy ona w polski wymiar sprawiedliwości, podczas gdy ta okoliczność nie powinna mieć znaczenia dla sprawy, a jednak Sąd I instancji wziął to pod uwagę przy ocenie dowodu,
- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że obwiniona popełniła zarzucane jej czyny, podczas gdy takich czynów nie popełniła, a żaden dowód nie przemawia za tym, aby czyny takie zostały przez nią popełnione.

Z ostrożności procesowej obwiniona zarzuciła wyrokowi:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że obwiniona była uprzednio karana za wykroczenia, podczas gdy wyroki Sądu Rejonowego w Gliwicach o sygnaturach III W 573/17 i III W 503/17 nie są prawomocne, stąd też nie można uznać tego za okoliczność obciążającą,
- naruszenie art.33 § 4 kw poprzez wzięcie pod uwagę jako okoliczności obciążającej działanie wspólnie i w porozumieniu z córką, podczas gdy okoliczność ta nie powinna wpływać na wymiar kary (brak jest w w/w przepisie takiej okoliczności jako obciążającej),
- błąd w ustaleniach faktycznych, gdyż jak wynika z uzasadnienia, kradzieży w dniu 8 lutego 2017 roku jedynie usiłowano dokonać, a Sąd uznał, iż doszło do kradzieży, co rzutuje również na niepoprawną kwalifikację prawną czynu.

Podnosząc te zarzuty obwiniona wniosła o uniewinnienie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania w zakresie kwalifikacji prawnej i postaci sprawstwa, ewentualnie o obniżenie kary do minimum kwoty grzywny z uwagi na uchybienia związane z sądownym wymiarem kary.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje:

Apelacja obwinionej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy, a następnie zebrane dowody poddał ocenie, która nie uchybia zasadom prawidłowego rozumowania czy też wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego. W konsekwencji wolnej od błędów oceny Sąd I instancji ustalił prawidłowy stan faktyczny. Nie można przy tym podzielić zarzutu o braku obiektywizmu po stronie Sądu Rejonowego, czy też kierowania się uprzedzeniami przy ocenie dowodów korzystnych dla obwinionej. Nadto Sąd meriti właściwie zakwalifikował oba zachowania G. H., zaś przy wymiarze kary prawidłowo ustalił okoliczności dla niej niekorzystne, nie dopatrując się przeciwnych.

Zasadnie swoje ustalenia Sąd Rejonowy oparł na zeznaniach świadków M. C. i A. Ś. oraz zapisie z monitoringu z 6 i 8 lutego 2017 roku. Są to dowody wiarygodne, a jednocześnie wzajemnie się uzupełniające. Z monitoringu wynika to o czym zeznawali świadkowie. Sposób działania obwinionej i jej córki w obu przypadkach był podobny. Na nagraniu z 6 lutego 2017 roku widać jak obie kobiety robią zakupy. Wkładają do koszyka różne artykuły, by po chwili znaleźć się w miejscu poza zasięgiem kamer. Następnie widać już tylko pusty koszyk. Obwiniona z córką wyszły ze sklepu nie zatrzymując się przy kasach. Natomiast 8 lutego 2017 roku ich zachowanie jest takie same z tą różnicą, że jedna z nich stoi przy kasie a druga wychodzi nie płacąc za nic. Znamienne przy tym jest zachowanie pracownika ochrony, który widząc na monitoringu zabór artykułów sklepowych zareagował próbą zatrzymania obwinionej. Ta zaś wówczas wróciła na sklep i zaczęła wyciągać z torby zabrane rzeczy i układać w różnych miejscach. Takie jej zachowanie, zaobserwowane przez pracownika ochrony, świadczy o dokonanej kradzieży i było nieudolną próbą odrzucenia od

siebie podejrzeń. Zdarzenie z 8 lutego 2017 roku pozwoliło pracownikowi ochrony skojarzyć podobne zajście z udziałem obwinionej i jej córki sprzed dwóch dni. Łącząc relacje świadków z zapisem z monitoringu, pamiętając przy tym o stwierdzonym przez sklep niedoborze po zdarzeniu z 6 lutego 2017 roku, kierując się przy tym zasadami prawidłowego wnioskowania i doświadczeniem życiowym, nie sposób przyjąć za obwinioną, że zeznania świadków to wyłącznie domysły. Nagrane poszczególne zachowania obu kobiet, jak i opisane ich reakcje po minięciu linii kas, układają się w jeden logiczny ciąg poszlak, który prowadzi do wniosku o winie i sprawstwie obwinionej. Jest przy tym oczywiste, że obwiniona wiedziała o kamerach w sklepie. Stąd ukrycie się za filarem, by przepakować zabrany towar do torby (niewidoczny moment kradzieży), a następnie opuściła sklep nie zatrzymując się przy kasie (niedostrzegalne wynoszenie towaru schowanego w torbie). Zabrzanych artykułów nie było tak dużo, by w torbie nie można by ich schować i wyjść nie wzbudzając podejrzeń pracowników sklepu.

Sąd Rejonowy zasadnie odmówił wiary wyjaśnieniom obwinionej. Nie wytrzymują one bowiem konfrontacji ze wspomnianymi dowodami. Wyjaśnienia G. H. były lakoniczne i odnosiły się tylko do tego, że nikt obwinionej nie złapał, zaś ochroniarzowi pokazała torbę, w której nic nie miała. Zeznania pracownika ochrony tłumaczą dlaczego w torbie obwiniona nic nie miała. Jednocześnie obwiniona nie odniosła się do pozostałych okoliczności obu zdarzeń, nie podając żadnego wytłumaczenia obciążających ją relacji świadków. Sąd miał prawo przytoczyć wyjaśnienia obwinionej, by wskazać na jej podejście do sprawy. Nadto miał bezpośredni kontakt z obwinioną na sali rozpraw i stąd z pewnością zawarte w uzasadnieniu twierdzenia o jej zachowaniu. Nie oznacza to jeszcze, że przypisał jej winę, bo ta powątpiewała w sprawiedliwość Sądu, czy też sprawiała wrażenie „obrażonej” na Sąd. Za jej odpowiedzialnością przemawiają bowiem wskazane powyżej dowody oraz niewiarygodność jej wyjaśnień, nie zaś względy pozamerytoryczne, których nie można się dopatrzeć po stronie Sądu tak w toku prowadzonego postępowania, jak i w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Natomiast z całą pewnością postawa osoby obwinionej w toku postępowania nie jest obojętna dla wymiaru kary. Zgodnie bowiem z art.33 § 2 kw wymierzając karę bierze się pod uwagę również zachowanie się sprawcy po popełnieniu wykroczenia.

Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy uznał winę i sprawstwo obwinionej. Wątpliwości nie budziła także przyjęta kwalifikacja prawna zachowań G. H.. W obu wypadkach doszło do dokonania kradzieży. Nie zmienia tego fakt, że 8 lutego 2017 roku w wyniku interwencji ochroniarza obwiniona wróciła na sklep i wyłożyła uprzednio zabrane artykuły. Kradzież z tego dnia nie zatrzymała się w fazie usiłowania, gdyż obwiniona po zabraniu rzeczy, schowaniu ich do torby, opuściła linię kas, czyli miejsce, w którym za towar powinna zapłacić. Dla dokonania nie było natomiast konieczne wyjście poza sklep.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił także okoliczności niekorzystne dla obwinionej mające wpływ na wymiar kary. Obwiniona była już karana za wykroczenia. Prawomocnie zakończyły się wobec niej sprawy III W 556/17 i III W 1864/16 (k.62 akt niniejszego postępowania i k.125 akt sprawy dołączonej III W 556/17). Sąd Rejonowy powołał także ukaranie w sprawie III W 573/17. Tutaj się pomylił, gdyż ta sygnatura to pierwsza sygnatura niniejszej sprawy (k.25). Nie zmienia to ustalenia o uprzednim ukaraniu obwinionej i to za wykroczenia podobne. Na pewno Sąd Rejonowy nie powołał się na skazanie obwinionej w sprawie III W 503/17 (k.42 a k.46). Sprawa III W 503/17 dotyczyła J. H. i zdarzeń z 6 i 8 lutego 2017 roku. Zresztą córka obwinionej za czyny te została prawomocnie ukarana. Współdziałanie obwinionej z inną osobą w popełnieniu obu kradzieży uznać trzeba za okoliczność obciążającą. Nie sprzeciwia się temu treść art.33 § 4 kw, który jedynie przykładowo podaje okoliczności obciążające uwzględniane przy wymiarze kary. Przepis ten posługuje się bowiem pojęciem „uwzględnia się w szczególności” na niekorzyść sprawcy. Współdziałanie w popełnieniu wykroczenia podwyższa społeczną szkodliwość czynu.

Mając na uwadze szereg okoliczności dla obwinionej niekorzystnych, w tym niewskazane wcześniej działanie w celu osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej, orzeczona kara grzywny w kwocie 400 złotych nie jest surowa. Jest adekwatna do popełnionych w miejscu publicznym wykroczeń. Dochody obwinionej pozwalają na jej uiszczenie. Zasadnie również Sąd I instancji obciążył obwinioną obowiązkiem częściowego naprawienia szkody – w związku ze zdarzeniem z 6 lutego 2017 roku. Do naprawienia drugiej połowy szkody zobowiązana została J. H. w innym postępowaniu.

Z tych zatem wszystkich powodów wyrok Sądu Rejonowego został utrzymany w mocy. Konsekwencją nieuwzględnienia apelacji obwinionej jest obciążenie jej opłatą i wydatkami za postępowanie odwoławcze.